

af Ejendommens Laaneværdi. Dette „at være raadig over“ har Landstinget forandret til „at være Ejer af“. Det er jo kun to smaa Ord, der ere ændrede, men dette betyder dog en væsentlig Forandring. Den højtærede Landbrugsminister havde foreslaaet den gamle Lovs Bestemmelse paa dette Punkt, og Folketinget havde enstemmigt og uden Indsigelse fra nogen Side givet dette sin Tilslutning. Naar man nu imidlertid fra Landstingets Side har ment, at naar man skulde forhøje det Beløb, som Staten aarlig skal udlaaene, fra 2 Mill. Kr. til 3 Mill. Kr., skulde ogsaa Fordringerne til Landarbejderne stilles højere end hidtil, kan det ikke nægtes, at der kan være noget berettiget i en saadan Fordring. Det kan jo være naturligt, at den, der vil opnaa et Gode, som det, her tilbydes, virkelig ogsaa maa have gjort sig fortjent dertil, og der er heller ingen Tvivl om, at den, der ejer et saadant Beløb, ganske anderledes vil vide at være forsigtig med, hvad han inddrager sig paa, for at ikke hele den lille Formue, han er Ejer af, skal gaa tabt. Endelig maa det ogsaa siges, at den, der ejer de fornødne Midler, altid staar mere selvstændig og uafhængig og ogsaa i økonomisk Henseende er betydelig fordelagtigere stillet. Ændringen peger altsaa i en Retning, som kan have sin Betydning baade for Lovens heldige Gennemførelse og for Landarbejderne selv. Det er jo ikke blot de saakaldte selvstændige Hjem, vi ønske at frembringe, men vi ønske ogsaa, at de Mennesker, der bo i disse Hjem, maa være selvstændige og uafhængige Mennesker. Skønt det altsaa maa siges, at den Ændring har nogen Berettigelse, havde Udvalget dog ønsket, at vi vare blevne ved Folketingets Affattelse, og at Landstinget havde indskrænket sig til, hvad det siger i sin Betænkning, som jeg skal tillade mig at oplæse et Par Linier af. Det hedder i Slutningen af Landstingets Betænkning, at Udvalget fuldt ud kunde billige, om Amtskommissionerne, hvor Valget staar mellem flere i øvrigt lige kvalificerede, maatte foretrække Ansøgere, der have sammensparet af deres Løn den Kapital, de skulle være Ejere af. Dette tror jeg er fuldstændig korrekt, og jeg er overbevist om, at den Maade, som Kommissionerne tage den Sag paa, tilfulde viser, at de allerede have Øje for det og sikkert ogsaa fremtidig ville have det. Jeg tror, at dette er fuldstændig rigtigt, og havde man indskrænket sig dertil, havde det været heldigt. De, som denne Bestem-

melse rammer haardt, ere de gifte Landarbejdere mellem 30 og 50 Aar, thi det kan jo ikke hjælpe at sige til disse Folk, som sidde med en stor Familie, at de skulle søge at sammenspare det Beløb, som er nødvendigt, det vil i de aller fleste Tilfælde være umuligt. Det vilde være en urimelig og umulig Fordring at stille til disse Folk. Men der er ingen Tvivl om, at der blandt disse Landarbejdere mellem 30 og 50 Aar er en Mængde hæderlige og fuldt ud kvalificerede Arbejdere, som det var ønskeligt, at man kunde hjælpe ad den Vej. Men jeg tror heller ikke, det er Meningen med Ændringen, at man ganske skal afskære dette. Jeg slutter det deraf, at Landstingets Ordfører under Sagens Behandling i det andet Ting udtalte, at „Amtskommissionerne ved Afgørelsen af, hvad det vil sige at være Ejer — et Begreb, der maaske nok kan kaldes noget flydende — selvfølgelig bør fortolke det saa human som muligt og ikke lægge en virkelig flittig og sparsommelig Mand Hindringer i Vejen“. Den højtærede Landbrugsminister sluttede sig dertil, idet han sagde: „De Ændringer, der her foreligge fra Udvalget, kan jeg tiltræde; jeg finder ingen Anledning til at omtale dem nærmere, idet jeg ganske kan henholde mig til de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører herom“. Man ser altsaa, at man ikke ønsker at udelukke de hæderlige og flittige og duelige Landarbejdere, selv om de ikke have den fornødne Kapital.

Naar den ærede Ordfører oppe i Landstinget siger, at Begrebet „Ejer“ kan være noget flydende, og at det bør fortolkes human af Kommissionerne, maa han dog mene noget med denne Udtalelse. Meningen kan ikke være den, at hvis der er nogen, som vil give dem det Beløb, de mangle, maa de betragtes som Ejere, thi det er jo utvivlsomt, at naar en Mand har faaet Beløbet som Gave, opfylder han fuldt ud Lovens Betingelser, og det kan ikke betragtes som særlig human Fortolkning at sige, at han i saa Tilfælde er Ejer, han er det jo fuldt ud. Naar en Mand overlader en Landarbejder den Kapital, som er fornøden for ham, uden at han i nogen Maade stiller noget retsligt Krav om at faa den tilbagebetalt, men maaske siger til ham, at han kan tilbagebetale den, naar han kan og vil, saa mener jeg, at man efter de Udtalelser, som ere komne baade fra den højtærede Landbrugsminister og fra Landstingets Ordfører, maa antage, at man vil fortolke Bestemmelsen, som om vedkommende Landar-